

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΣΠΕΡΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακὴ 19 Μαΐου 1958 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 286 Τυχὴ Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δοχ. 15.— Ἐτησίᾳ δοχ. 30

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Εἰς τὸ μικρὸν ὑπερῶν τῶν Ἱεροσολύμων λαμβάνει χώραν τὸ συντριπτικώτερον γεγονός τῆς ἱστορίας. Οἱ συνηγμένοι ἄλιεις ἀναμένοντες τὴν «ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς» ἡσυχάζουν ὄχι κατὰ τὸν τρόπον, ποῦ ἐκάθευδον εἰς τὴν Γεσθημανὴ ἀλλὰ κατὰ τρόπον, ποῦ ἀναμένει ὁ στρατιώτης τὴν ἐνάρξιν τῆς μάχης.

Ἐξ ἧνα τὸ σύνθημα δίδεται. «Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς θυλάς καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὥσπερ πυρός, ἐκίθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (Πράξ Β 2 3).

Ὁ Παράκλητος, τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται κατέρχεται εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ διὰ τῶν ὁ αὐτῶν σημείων δίδει τὸ σύνθημα τῆς μεγάλης μάχης. Συγχρόνως τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, ἐξοπλίζει τοὺς μαθητάς με δυνάμιν, με σοφίαν, με θάρρος καὶ πρὸ παντὸς με ἐσωτερικὴν φλόγα πίστεως καὶ ζήλου. «Ἐὰν ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι». (Πράξ. Β, 4).

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀρχίζει ἡ μεγάλη καὶ σκληρὰ μάχη πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, πρὸς ὅλας τὰς δυνάμεις, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς νέας ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἐνεκαίνισε διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ τοῦ παραδειγματος Του ὁ Κύριος, τῆς νέας ζωῆς, τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος παράγων ὑπῆρξε ἡ Χάρις, ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα. Ἡ μάχη αὕτη ὑπῆρξε διαρκὴς καὶ χωρὶς διαλείμματα. Καλοῦται ὅλον τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσφαλὼς θὰ συνεχισθῇ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας

στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ σημάνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν μάχην αὕτην νικᾷ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία, διότι διαθέτει τὴν ἀπροσμάχητον δύναμιν, τὸν Παράκλητον, ὅστις ὁδηγεῖ καὶ κατευθύνει αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν.

Νικᾷ δὲ διὰ μέσου ἀνθρώπων, διὰ μέσου δηλαδὴ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀσθενίας! Ἀνθρώποι ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι ἦσαν οἱ ἄλιεις, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁμολογηταί, ἡ λαμπρὰ χορία καὶ τὸ ἀπροσμέτρητον πλήθος τῶν Ἀγίων Πάντων. Καὶ ἐὰν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἔφερον κοσμικὴν βαρύτητα, εἴτε λόγῳ καταγωγῆς, εἴτε λόγῳ ὕλικης δυνάμεως, δὲν ἐνίκησαν διὰ τῶν φθειρομένων αὐτῶν προσόντων, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀπέβλασαν τὸ περιττὸν αὐτὸ βάρος καὶ ἐξωπλίσθησαν μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄλλοι, οἱ κραυγάζοντες διὰ τῶν κοσμικῶν προσόντων, οἱ ἐπαιρόμενοι διὰ τὰς ἱκανότητας αὐτῶν, οἱ ὅπωςδὴποτε ἀναμιγνύοντες τὴν κόνιν καὶ τὴν τέφραν τῆς ματαιότητος μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος καὶ στηριζόμενοι εἰς ὅ,τι κατὰ κόσμον φέρουν, αὐτοὶ ἀπογυμνώνονται, καταπίπτουν. Δὲν νικᾷ εἰς τὴν μάχην αὕτην ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν μάχην αὕτην ἐπεστρατεύθημεν καὶ ἡμεῖς. Πτωχοὶ καὶ ἄσημοι κατὰ κόσμον θεωρούμεθα· αὐτὸ ὅμως εἶναι τίτλος τιμῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως ἀϊάφορον. Δὲν ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ ἄσημον καὶ πενιχρὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἡ ἐσωτερικὴ διάθεσις, ἡ ψυχικὴ εἰλικρίνεια.

Ὑπὸ τὸ φῶς λοιπὸν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς ὅς ἐξετάσωμεν μετὰ εἰλικρίνειας τοὺς ἑαυτοὺς μας. Εἴμεθα ἄξιοι τῆς συμμαχίας τοῦ Θεοῦ; Εἴμεθα δεκτικοὶ τοῦ Φωτισμοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Εἴμεθα ὄργανα τοῦ Πα-

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ἡ ΚΛΙΝΗ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

καὶ οἱ κυκλοῦντες αὐτὴν ἐξήκοντα ἐξ Ἰσραὴλ ἰσχυροὶ ρομφαίαις
φέροντες ἀλληγορούμενα

Ῥ' πὸ Ξανθοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Χρυσοστόμου Νισαίτη

Ἠρωτήθημεν ὑπὸ εὐλαβοῦς γεροντίσης γυναι-
κός, ὑπερβάσης τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας
τῆς, ἐκ νότητος δὲ ἐπιμελῶς ἐγκυπτούσης εἰς τὴν
μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, νὰ δώσωμεν ἐρμηνείαν
εἰς τὸ ἐν κεφαλ. !'. καὶ στίχῳ 7 τοῦ Ἀσματος τῶν
Ἀσμάτων, βιβλίου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁμο-
λογοῦμεν, ὅτι τὴν στιγμήν ἐκείνην αἰφνιδιάσθημεν
καὶ εὐρέθημεν πρὸς μεγάλης δυσκολίας νὰ ἱκανοποιή-
σωμεν τὴν φιλομάθειαν τῆς εὐλαβοῦς γεροντίσης,
διότι ὡς γνωστὸν τὸ βιβλίον τοῦτο τῆς Π. Δ. θεω-
ρεῖται ἀπὸ ἐρμηνευτικῆς ἀπόψεως «ἐσφραγί-
σμένον», ὡς καὶ τὸ βιβλίον τῆς «Ἀποκαλύ-
ψεως» τοῦ Εὐαγ. Ἰωάννου τῆς Καινῆς Διαθήκης,
ἐνεκα τοῦ ἰδιοτύπου τῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων,
καὶ τοῦ ἀλληγορικοῦ καὶ ἀναγωγικοῦ δυσκαταλήπτου
νοήματος τῶν εἰκόνων καὶ παραστάσεων αὐτῶν.
Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὑπεσχέθημεν ὅπως εἰς δευτέ-
ραν συνάντησίν μας μετ' αὐτῆς δώσωμεν τὴν ζη-
τούμενην ἐρμηνείαν, ἀφοῦ συμβουλευθῶμεν τοὺς
Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι ἐπεχείρησαν τὴν ἐρ-
μηνείαν τοῦ Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων, (καὶ οὗτοι
σημειωθῆτω εἶνα ἐλάχιστοι), διότι, ὡς ἐλέχθη, τὸ
βιβλίον τοῦτο τῆς Π. Δ. καθὼς καὶ ἡ «Ἀποκά-
λυψις» τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τῆς Κ. Δ., γέ-
μοντα ἀλληγορικῶν ἐκφράσεων καὶ παραστάσεων
ὕψηλης καὶ δυσνοήτου διδασκαλίας, ἐνέπνευσαν
πάντοτε δισταγμούς καὶ ἐπιφυλακτικότητα εἰς τὴν
«ἀποσφράγισιν» τῶν ὑπὸ τὸ γράμμα αὐτῶν κυ-
πτομένων ἐννοιῶν.

Τὸ πρὸς ἐρμηνείαν χωρίον τοῦ Ἀσματος εἶναι
τοῦτο:

«*Ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σολομών, ἐξήκοντα δυ-
νατοὶ κύκλῳ αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραὴλ. Πάν-
τες καὶ ἔχοντες ρομφαίαν. δειδιδυμένοι πόλεμον.
Ἀνὴρ ρομφαίας αὐτοῦ ἐπὶ μηρὸν αὐτοῦ ἀπὸ θάμ-
βους ἐν νυξί»*

Ὁ Θεοδώρητος Ἐπίσκοπος Κύρου ἐρμηνεύει τὸ
χωρίον ὡς ἑξῆς:

Τὸ Ἀσμα τῶν Ἀσμάτων ὡς νυμφίον ἐννοεῖ τὸν
Σολομῶνα καθ' ὅσας τὰς φράσεις. Τὸ ὄνομα Σο-
λομῶν ἐρμηνεύεται *Εἰρηνικός*. Ὁ Ἰησοῦς
κατὰ σάρκα καταγόμενος ἐκ τοῦ Σολομῶντος εἶναι
ὁ κύριος τῆς Εἰρήνης, Βασιλεὺς, ὡς ἀρχὸν εἰρή-
νης (Ἠσυχίας) καὶ εἰρήνης χορηγός «Κλίνην δὲ τοῦ
νυμφίου (Σολομῶντος) τὰς θείας νοήσωμεν Γρα-
φάς. Ἐν ἐκείναις γὰρ οἶονεῖ συνανακλινομένη ἡ νύ-
μφη τῷ νυμφίῳ, καὶ τὰ τῆς διδασκαλίας σπέρματα
δεχομένη, συλλαμβάνει, καὶ κύει, καὶ ὠδίνει, καὶ
τίκει τὴν πνευματικὴν ὥφελειαν, ὡς βοᾷν τοῦ προ-
φήτου» (Ἠσ. 26, 18).

«Διὰ τὸ φόβον σου, Κύριε, ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν,
καὶ ὠδινίσαιμεν, καὶ ἐτέχομεν πνεῦμα σωτηρίας σου
ἐλοιήσαμεν ἐπὶ τῆς γῆς».

Περὶ τῶν ἐξήκοντι δυνατῶν Ἰσραὴλ, κατὰ
Θεοδώρητον πρέπει νὰ ἐννόησωμεν τοὺς ἐν τῇ
Παλαιᾷ Διαθήκῃ διαπρέφαντας ἁγίους, διότι «Τὸν

μὲν δέκα τέλειον εἶναι ἀριθμὸν, τὸν δὲ ἑξ τοῖς ὑπὸ
νόμον ἀσπόμενοντα». «Ἐξ γάρ, φησὶν, ἡμέραις
ἐργᾶς. Τοὺς ἐν νόμῳ τοῖνυν τελειωθέντας (δι' ἄρε-
τῆς) κύκλῳ τῆς κλίνης ἐστάναι φασίν, ἀπὸ μὲν τοῦ
Ἰσραὴλ τὸ γένος κατὰγοντας, δυνατοὺς δὲ ὄντας
ὑπὲρ ἅπαντας, καὶ ρομφαίαν ἰσπάρην) κατέχοντας,
καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν εἰδότας. καὶ ἄλλας ρομ-
φαίας ἐπὶ τῶν μηρῶν φερομένους».

«*Ἀπὸ θάμβους ἐν νυξί*» γράφουν οἱ Ο', δὲ
δὲ Σύμμαχος σαφέστερον «*διὰ φόβους νυκτε-
ρινοῦς*». Οὗτοι δηλαδὴ οἱ δυνατοὶ τὴν κλίνην τοῦ
νυμφίου περιστοιχίζουσι, «φυλάττοντες τὴν νύμφην
διὰ τὰς τῶν ἐναντίων ἐπιδρομὰς. Δύο δὲ ρομφαίας
ἐπιφέρονται, τὴν μὲν ἐν τῷ μηρῷ, τὴν δὲ ἐν τῇ
χειρὶ τὸν ἐλεγκτικὸν λόγον, καὶ τὸν κεκρυμμένον
καὶ μυστικόν καὶ τὸν μὲν ἐλεγκτικὸν ἐν προχείρῳ.
τὸν δὲ μυστικόν, ἐν ταμείῳ ἔνδον ἐν τῷ κολεῷ»
(τῇ θήκῃ). (Migne 81, 119—123).

Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν δὲ τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ
Σοφοῦ, «Κλίνην» δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν
τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν κυκλοῦσι
προσσιπίζόμενοι ἐξήκοντα δυνατοὶ ἐξ Ἰσραὴλ κα-
ταγόμενοι, δειδιδυμένοι τὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Δια-
βόλου πόλεμον, φέροντες ἐν χειρὶ καὶ ἐπὶ τὸν μη-
ρὸν ρομφαίαν, καὶ τιμητικῶς ἱσπάρηται κύκλῳ τῆς
Κλίνης ἐφ' ἧς ἀνακλίνεται ὁ Νυμφίος Χριστὸς
«λόγῳ πράξεσιν ὑπερμαχοῦντες τοῦ Σώματος τοῦ
Χριστοῦ».

«Οὗτοι ἐξήκοντα προσαγορεύονται ἀριθμῷ, ὡς
τέλειοι κατὰ πάντα γεγεννημένοι, καὶ βεβηκότες (βα-
δίζοντες) ἐδραίως καὶ παγίως» κίβος γὰρ καὶ τετρα-
γώνος ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐξήκοντα, ἵσος πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ
πάντοθεν μέρεσι καὶ ἀσάλευτος, ἐκ τεσσάρων πέντε
καὶ δεκάδων, καὶ ἑξ καὶ δεκάδων, καὶ πεντάδων δὲ
καὶ δύο καὶ τριάδων εἴκοσι συνεστώς, καὶ τούτων
ἔχων τὸ εἰρημένον πάγιον».

Οὗτοι ἰσχυροὶ διὰ πίστεως ὁρθῆς καὶ πολι-
τείας ἐναρέτου ἀνεδείχθησαν ἐν πολέμῳ κατὰ τοῦ
διαβόλου καὶ τῶν αἰρετικῶν, τῶν ἐν σκότει τῆς νυ-
κτός, τῆς ἀμαθείας δηλ. καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐργαζο-
μένων, καὶ ὑποῦλως καὶ δολίως κατὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας στρατευομένων. *Ἐξ Ἰσραὴλ* δὲ τοῦ νέου καὶ
ἀληθοῦς κατάγονται, ὡς ὁρῶντες τὸν Θεὸν διὰ πί-
στεως καὶ ἀρετῆς θεαρέστον, καὶ τὰς ἐπαγγελίας τῆς
εὐαγγελικῆς χάριτος λαβόντες καὶ τῆς θείας υἱοθε-
σίας ἀξιοθέντες. Οὗτοι πάντοτε ὁπλοφοροῦσι, φέ-
ροντες ρομφαίαν ἐν τῇ χειρὶ, δι' ἧς «*λόγῳ ἀνθί-
στανται τοῖς αἰρετικοῖς*» καὶ ἐτέρων ρομφαίαν
ἐπὶ τοῦ μηροῦ, ἧς δι' ἐκκόπτωσι τῶν παθῶν τὰς
ἐπαναστάσεις «*σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς βιοῦντες*».
«Ὅτι οὐ μόνον τοὺς φανεροὺς ἐχθροὺς ἐβαλ-
λον τοὺς τῆς ἀληθείας ἐλέγχους, ἀλλὰ καὶ τὰς λα-
θραίους ἐπηρείας, διὰ τοὺς ἐν σκομήνῃ τοξέυ-
οντας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔκκενον ὁπλοφοροῦντες, τὰς
ἐφεδρείας τῶν ἐπιβούλων ὑφορώμενοι». (Migne
876, σελ. 1628).

Ἡ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς
τὸ πνεῦμα ἐδίδου ἀποφθέγγεσθαι αὐτοῖς.
Πράξ. Β, 4.

Ἡ διήγησις τῶν Πράξεων τοῦ Λουκᾶ σχετικῶς
μὲ τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς περιέχει μίαν ἀφα-
τον μεγαλοπρέπειαν.

Ἡ ἀναπαράστασις καὶ ἡ ἀνάπλασις τῆς στιγμῆς
ἐκείνης τοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἀποστόλων συγκινεῖ
ἕως τὰ μυχιατάτα τὸν ἄνθρωπον. Ἡ διήγησις εἶναι
διαυγής, ὁ τόνος μεγαλοπρεπής, ἡ ἀτμόσφαιρα γε-
μάτη θρησκευτικῶν δέος. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως
τοῦ ἱεροῦ κειμένου οὐδὲν πρόβλημα ἀνακύπτει. Μᾶς
λέγει ὅτι «ἤκουον ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λα-
λούντων αὐτῶν». Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἐν πρόβλημα
τὸ ὅποιον δυσκόλως μαντεύεται. Ποῖαι ἦσαν αἱ
γλώσσαι τὰς ὁποίας ὠμίλησαν οἱ Ἀπόστολοι;

Μά, εὐκόλως θὰ ἀπαντήσῃ τις, ὅτι αὐτὸ λέγε-
ται ρητῶς εἰς τὰς Πράξεις: «Πάρθοι καὶ Μῆδοι
καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποτα-
μίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ
τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυ-
πτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην,
καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τε καὶ
προσῆλυτοι. Κρήτες καὶ Ἀραβες, ἀκούομεν λα-
λούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγα-
λεῖα τοῦ Θεοῦ».

Καὶ ὅμως ἔχει διατυπωθῇ ἡ ἀποψις, ἥτις δὲν
εἶναι ἀβάσιμος, ὅτι αἱ γλώσσαι τῆς Πεντηκοστῆς
ἦσαν τοπικαὶ διάλεκτοι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ
καὶ ὄχι ἄλλαι γλώσσαι. Τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τῶν
ἑξῆς ἐπιχειρημάτων.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφι-
βολίας ὅτι τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου ἡ Ἑλληνικὴ
ἦτο ἡ γλῶσσα ποῦ ἐδέσποζεν εἰς ὅλην τὴν περιο-
χὴν τῆς Μεσογείου.

Εἶναι ἐπίσης πασίγνωστον ὅτι ἑκατομμύρια Ἰ-
ουδαίων εὐρισκομένων μακρὰν τῆς Παλαιστίνης, ἐν
διασπορᾷ, ὠμίλουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Εἰς

Ὁ πατὴρ Μερχούριος, ἀκούραστος καὶ πρόθυμος, πάντα
στὰ Παραρτήματα κοντά. Πανήγυρις εἰς τὴν Κάρυστον
Εὐβοίας

ὅλους τοὺς τόπους ὠμιλοῦντο δύο γλώσσαι ἡ το-
πικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ, ἡ ὁποία, ὅπως θὰ εἴπομεν
κατωτέρω, εἶχεν ὑποστῇ μερικὰς διαφοροποιήσεις
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Οἱ ἔβραιοι μάλιστα τῆς δια-
σπορᾶς ἐπωνομάζοντο καὶ ἑλληνισταί. Ἐὰν ἀνοίξω-
μεν τὸ πρῶτον σοβαρὸν ἐγχειρίδιον ἱστορίας, ὡς τὸν
Παπαρηγόπουλον, θὰ ἴδωμεν, ὅτι πλεῖσται ὅσαι
πόλεις τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας
εἶχον γίνεαι κέντρα ἑλληνικῶν σπουδῶν. Ἀναφέρον-
ται συγκεκριμένως ὡς Κέντρον τῶν Ἑλληνιστῶν
Ἰουδαίων ἡ Λάμψακος, τὸ Ἀδραμύτιον, ἡ Ἀθήλος,
ἡ Λύνδος, ἡ Δαμασκός, ἡ Σάμος, ἡ Ἀλικαρνασσός
ἡ Κῶς, ἡ Σίδη, ἡ Ρόδος, ἡ Φάσηλις, ἡ Κνίδος, ἡ
Γόρτυς ἡ ἐν Κρήτῃ, ἡ Κύπρος, ἡ Κομμαία, ἡ Πέρ-
γαμος, αἱ Σάρδεις, ἡ Ἐφεσος, αἱ Τράλλεις ἡ Μίλη
τος, ἡ Φώκαια, ἡ Μαγνησία ἡ ἐπὶ Σιπύλῳ, αἱ Κο-
λοσσαί, ἡ Ἱεράπολις, ἡ Εὐβοία, ἡ Θεσσαλία, ἡ
Βοιωτία, ἡ Μακεδονία, ἡ Αἰτωλία, ἡ Ἀττικὴ, τὸ
Ἄργος, ἡ Κόρινθος, ἡ Σπάρτη, ἡ Σικυὼν καὶ διά-
φοροι πόλεις τῆς Ἰταλίας. Οἱ Ἰουδαῖοι τῶν μερῶν
αὐτῶν ἐλάμβανον τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁ-
ποίας ἔζων. Ἔτσι εἰς τὰς Πράξεις ἀναφέρεται, ὅτι
ἐναντίον τοῦ Στεφάνου ἠγέρθησαν μερικοὶ Ἰου-
δαῖοι ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τὴν λεγομένην τῶν Λι-
βερτίνων, καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν Κυρηναίων καὶ
τὴν συναγωγὴν τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κι-
λικίας καὶ Ἀσίας.

Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι αὐτοὶ ἦσαν Ῥωμαῖοι ἢ
Ἀσιάται ἀλλὰ Ἰουδαῖοι τῆς διασπορᾶς.

Ὅταν λοιπὸν ἀναφέρεται εἰς τὰς Πράξεις ὅτι
ἦσαν ἄνδρες Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται δὲν
σημαίνει ὅτι ἦσαν ἔθνη ἀλλὰ Ἰουδαῖοι τῆς δια-
σπορᾶς. Τὸ ὅτι πρόκειται περὶ Ἰουδαίων τὸ φανε-
ρῶνται καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ Πέτρου μὲ τὸ :
«Ἄνδρες Ἰουδαῖοι».

Ἐπειτα γίνεται λόγος περὶ Χριστιανῶν Ἑλλη-
νιστῶν καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι ἦσαν Ἰουδαῖοι ἐξε-
ληνισμένοι. Ὅταν λοιπὸν διαβάζωμεν περὶ διαλέ-
κτων τῶν Κρητῶν καὶ τοῦ Πόντου πρέπει νὰ γνω-
ρίζωμεν ὅτι πρόκειται περὶ τοπικῶν ἑλληνικῶν δια-
λέκτων.

Οἱ ἀκροατοὶ τῆς Καπαδοκίας ἤκουσαν τὴν διά-
λεκτὸν των ἀλλὰ οὕτῃ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν το-
πικὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φέ-
ρωμεν πολλὰς μαρτυρίας ἐκ τῆς ἱστορίας διὰ νὰ ἀ-
ποδείξωμεν ὅτι εἰς ὅλην τὴν Καπαδοκίαν τὴν Φρυ-
γίαν τὴν Παμφυλίαν τὴν Αἴγυπτον τὴν Λιβύην τὴν
Κυρήνην καὶ ἄλλαχού ὠμιλεῖτο ἡ ἑλληνικὴ γλῶσ-
σα, ἡ ὁποία ὅμως διέφερεν εἰς κάθε μέρος. Τοῦτο
ὅμως δὲν πρᾶττομεν διότι πιστεύομεν ὅτι ἅπαντες
οἱ Χριστιανοὶ γνωρίζουν τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἑλλη-
νικῆς γλώσσης κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου.

Τὸ γεγονός τῆς μεταφράσεως τῆς Π. Δ. ὑπὸ
τῶν Ὁ' σοφῶν ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα π. Χ.
ἀποδεικνύει περὶ τὴν ἐποχὴν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι τῆς διασπο-
ρᾶς εἶχον ἀπομάθῃ τὴν πατριὴν γλῶσσαν καὶ ὠμί-
λουν τὴν ἑλληνικὴν.

Ἐπίσης εἰς ποίαν γλῶσσαν ἐκήρυξαν οἱ Ἀπό-

ΟΝΟΜΑΤΟΠΛΗΘΙΑ

«Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι, μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρται εἰς». (Κατὰ Ἰωάννην Ζ, 47-48)

Ἡ φίλη «Ἀνάπλασις» εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου θριαμβολογοῦσα σχολιάζει ἐπιχαρίτως τὴν ἀθώωσιν τοῦ «Μεσσία» τῆς; Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου καὶ πρωθιερέως τῶν Ἀνακτόρων κ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη. Διὰ τὴν ἐξάσθη δὲ τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος καὶ νὰ περιβάλλῃ μὲ λαμπροτέραν αἴγλην τὸν «Μεσσίαν» τῆς παραθέτει τὰ δνόματα καὶ τοὺς τίτλους τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ ἄσχημα δνόματα καὶ τὴν κοινωνικὴν πενηρότητα τῶν μαρτύρων κατηγορίας.

Ἐκ «τῶν ἀρχόντων... ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων» οἱ πρῶτοι «ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον» οἱ δεῦτεροι Ἀλλὰ τί σημασίαν ἔχει αὐτό; Τίτλοι καὶ δνόματα βαρύνουν σήμερον καὶ ἐντυπωσιάζουν! Τὸ τί καλύπτουν οἱ τίτλοι αὐτοὶ καὶ τὸ τί ἀποκρύπτουν τὰ δνόματα δὲν ἔχει σημασίαν!

Εἶσαι καθηγητὴς Πανεπιστημίου; Εἶσαι Ἀρχιεπίσκοπος; Εἶσαι κατὰ κόσμον σοφός; Ἀποκινᾷς αὐτομάτως τὸ δικαίωμα νὰ βαρύνῃς, ἔστω καὶ ὅσον τὸ ἄχυρον ἢ τὸ πτερόν!

Εἶσαι ἄσχημος, πτωχαδάκι, «ὄχλος»; τότε, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀκτινοβολῇ καὶ ἐὰν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, δὲν βαρύνεις, διότι εἶσαι «μὴ γινώσκων τὸν νόμον», ὁ «ἐλάχιστος», ὁ ἀπορριπτέος!! ὁ «ἀποσυνάγωγος»!;

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀνότητα, ἀλλὰ καὶ ἀναιχριστιανικὴν διαστολὴν κατέφυγε ἡ φίλη «Ἀνάπλασις», ἀποφεύγουσα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν κατ' οὐσίαν ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος καὶ πυκνώνουσα τὰ νέφη ὑποψίας.

Θὰ ἔπρεπε ἡ φίλη «Ἀνάπλασις», ἀντὶ τῶν

στολοι, εἰς ποίαν ἐγράφησαν τὰ Εὐαγγέλια καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου; εἰς τὴν ἑλληνικὴν.

Ὅταν λοιπὸν ὁμιλοῦν αἱ Πράξεις περὶ ρωμαίων καὶ ἀράβων πρόκειται περὶ Ἰουδαίων ἐκ Ρώμης καὶ ἐξ Ἀραβίας.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἃ; μὴ θεωρηθῇ ὅτι ἐξουδετερώνεται ἡ πολυγλωσσία τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ὅτι αἱ λαληθεῖσαι γλῶσσαι δὲν ἦσαν κατ' οὐσίαν παρὰ μόνον μία. Καὶ τοῦτο διότι αἱ ἑλληνικαὶ διάλεκτοι διέφεραν τόσον μεταξὺ τῶν ὥστε νὰ εἶναι ἀκατανόητος ὁ Ἰουδαῖος τῆς Κυρήνης ἀπὸ τὸν Ἰουδαῖον τοῦ Πόντου.

Ἐὰν καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτὸ φέρομεν ἐν ἐπὶ πλέον ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τοῦ ἐξαιρητικοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰς τὴν διάδοσιν τῆς νέας θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς εἶχεν προαναγγεῖλαι καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦ προφητικοῦ λόγου Του:

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

φλυαριῶν, ἐμπαθῶν ὑπαντιγμῶν, τῶν χολοβριδῶν σχολίων, ἓνα πρῶγμα, κατὰ λόγον εὐθύτητος, νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν «Μεσσίαν» τῆς; Νὰ ὁμολογήσῃ ἀπλῶς, συγκεκριμένως καὶ ἀπεριφράστως ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ πρὸς τὸ ρυπαρογράφημα τοῦ Φούλτον, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀδιαλείπτειν πίστιν τοῦ πρὸς τὴν ὁρθόδοξον ἀντίληψιν περὶ τῆς αἰπαρθένου καὶ ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου. Ἡ τοῦλάχιστον νὰ ἐδημοσίευσεν τὴν ἀπολογία τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, ἐκτὸς ἐὰν ἀναπολόγητος ἡθωώθῃ!!

Μόνον μία τοιαύτη ὁμολογία θὰ ἦτο συντριβουσα θέσις καὶ θὰ εἶχε τὸ νόημα τῆς εὐαγγελικῆς διαβεβαιώσεως. Πάντα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν «τὸ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ».

Ἡ τοιαύτη συνηγορία τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀσφαλῶς; θὰ ἐνοχλῇ καὶ τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ συνηγορία, διότι ἐφ' ὅσον οἱ πάντες ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἀναπλάσεως» γράφουν, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ προβαίνει εἰς μίαν δῆλωσιν σχετικὴν μὲ τὸ ἐπίμνητον ζήτημα, τότε ἢ ὁ ἴδιος θὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἀνώτερον τοῦ πεζοδρομιακοῦ ἐπιπέδου τῶν κραυγαλέων ὑποστηρικτῶν τοῦ ἡμετεροφρόνως θὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἐν δνόματι τοῦ δημαγωγίαν!

Τῆς ὁλῆς ὑποθέσεως τὸ συμπέρασμα ἀνακεφαλαιούται ὡς ἑξῆς: Δυστυχῶς ἡ ἐκίστημος Ἐκκλησία διευρύνει τὰς ρωγμὰς εἰσχωρήσεως προτεσταντικῶν ἢ παπικῶν ἀντιλήψεων, ἀφίνει εἰς ἀγωνίαν τὰς συνειδήσεις τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ καὶ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅχι τὸ φρόνημα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τῶν φρονούντων.

Δι' αὐτὸν ὅμως ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐπιβάλλεται ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ ἡ φρυκτωρία ἐπὶ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Καὶ τὸ ὑποσχόμεθα!

Ο ΑΡΧΙΜ. Κ. ΚΟΤΣΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ἀθήναι τῇ 20ῇ Μαΐου 1958

Ἀξιότιμε κ. Διευθυνιᾶ,

Ἐκ τῶν προσώπων τοῦ ἐπεστερατεύθησαν τελευταίως γὰρ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἀρχιμ. κ. Ἱερ. Κοτσώνη, δύο, ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ἀμαντος, ἐδημοσίευσαν ἐπιστολάς τινος ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ γράφουν σ' αὐτὲς ὅτι ὁ κ. Κοτσώνης ἠρνήθη διασπάρδην νὰ δεχθῇ προαγωγήν, ὅταν ὁ μὲν πρῶτος τὸν ἐπέλεξε νὰ τὸν χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον σὴν Ἀμερικῇ, ὁ δὲ ἄλλος, ὡς ὑπουργὸς Παιδείας, τὸν ἐπέλεξε διὰ τὴν Μητροπόλιν Χίου.

Νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἀμφιβάλλῃ πὺς εἶναι ἀξιόπαινος ὁ ἀρχιμ. κ. Κοτσώνης γι' αὐτὴν τὴν ἀρνησιν, ὅταν μάλιστα εἶναι γνωστὸν πόση τρομερὴ σπουδαρχία δέρνει ὅλον σχεδὸν τὸν Κλήρον. Εἶναι ὅμως ἀξιόπαινος καὶ ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστος αὐτὴ ἡ πράξις τοῦ κ. Κοτσώνη, ἂν ὀφείλῃται σὲ λόγους ἀρετῆς καὶ ὅχι σὲ λόγους σκοπιμότητος. Ἄν, δηλαδή, ἀπέκρουσε τὰ προσφερόμενα ἀξιώματα, διότι ἔχει ἀπόφασιν νὰ μείνῃ ταπεινὸς Πρεσβύτερος καὶ ὅχι διότι αὐτὰ δὲν «τοῦ γέμζαν τὸ μάτι», ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἦσαν ὑποχρεω-

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν τὴν προετοιμαζομένην φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνον δόγμα ἢ ἱεροτελεστία, ἀλλὰ καὶ κοινωνισμός. Ἡ πίστις ἐκδηλοῦται καὶ διὰ τῶν ἔργων, ὅπως λέγει ὁ ὦ γιος ἡ πόστολος Ἰάκωβος «Δείξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων». Κατὰ συνέπειαν μεταξὺ τῶν καθηκόντων, ποὺ βαρύνουν εἶναι καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἐν λόγῳ Ὁργανώσεως, ἣτις φροντίζει διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀγάπης θάλλουσα τοὺς ἀσθενεῖς, ἐνισχύουσα τοὺς ἀδυνάτους, προστατεύουσα τὰ ὀρφανὰ καὶ ἐν γένει μεριμνῶσα διὰ τὰ κοινωνικὰ ἰδιαιτὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ κάθε ἰσχυρὸς πωλεῖται 5 δοχ. καὶ αὐτὸ τὸ πεντάδραχμον θὰ μεταβληθῇ εἰς ὥραϊα ἔργα ἀγάπης.

Ποῖος λοιπὸν θὰ φειδωλευθῇ εἰς μίαν τοιαύτην προσφορὰν; Ὅς θὰ ἀρνηθῇ ὀλίγην ἀνακούφισιν καὶ πρόνοιαν ἰς τὰ ἄτορα παιδάκια τῶν Κατηχητικῶν μας σχολείων; Ποῖος θὰ ἀπωθήσῃ τὸν Κύριον κροῦντα τὴν θύραν τῆς καρδιᾶς μας;

Ἡ ἐπιτυχία τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς θὰ εἶναι τιμὴ διὰ τὸν ἀγῶνα μας.

μέμος χάριν αὐτῶν νὰ ἀφήσῃ τὴν Πρωτεύουσα καὶ τὰ ὄχι εὐκαταφρόνητα «πόστα» ποὺ ἔχει μέσα σ' αὐτὴ καὶ νὰ πάῃ στὸ ἄλλο ἡμισφαίριον ἢ σὲ σχεδὸν ἀσήμαντη Χίο.

Ὁ χρόνος ὅμως θὰ δείξῃ ποῖος ἦταν ὁ λόγος τῆς ἀρνήσεως τοῦ κ. Κοτσώνη. Ἐν ἦσαν λόγος ἀρχῆς, θὰ πρέπη τὰ δείξῃ καὶ στὸ μέλλον τὴν ἴδια στάσι καὶ νὰ ἀποκρούσῃ μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ καὶ κάθε ἄλλο ἀξίωμα. Ἐὰν ὅμως τὸν δοῦμε σὲ κάποια πανεπιστημιακὴ Ἔδρα ἢ σὲ κάποιο Μητροπολιτικὸ Θρόνον, θὰ ἔχουμε κάθε δικαίωμα νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἀρνήθημε στὸ παρελθόν ὄχι διότι ἐπιστέργει εἰς προσαγωγὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ διότι τὰ τότε προσφερόμενα τοῦ φάνηκαν μικρὰ καὶ καραδοκοῦσε κατὰ καλλίτερον καὶ μεγαλύτερον. Ἐχω μὴπως ἄδικο σὲ τὴ σκέψιν μου;

Μετὰ τιμῆς
Α. Ε. Π.
Θεολόγος

Ὁ μεταστὰς ἱκλεκτὸς
ἀδελφὸς καὶ μαχητὴς

Κων/νος Εὐγόκος

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ χριστιανοῦ ἐπιστήμονος

Κάθε ἐργασία διὰ τὴν καλλίτεραν ἀπόδοσίν της ἀπαιτεῖ κατάλληλον χρησιμοποίησιν ὅλων τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἐργαζομένου, ἁρμονίαν τοῦ χαρακτῆρος του πρὸς τὸ ἐπάγγελμα πλήρη ὑγείαν καὶ ὑγιεινὴν τοῦ περιβάλλοντος τῆς ἐργασίας. Πράγματι ὁ συγκεντρώνων τὰ ἀνωτέρω ὄχι μόνον ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν ὕλην καὶ ἡθικὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία ὠφελεῖται σημαντικὰ ἐκ τῆς ἁρμονικῆς ταύτης ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως τῶν πολιτῶν. Οὐδεὶς γνωρίζει τις ἱκανότητές του, ἐπιδίδεται δὲ εἰς τὰς τέχνας ἢ ἐπιστήμας ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχεν, ἀρκεῖ μόνον ἢ ἐκλεχθεῖσα ὁ ἀσία νὰ εἶναι εὐκόλη καὶ προσοδοφόρα.

Εἶναι γνωστὸν τὸ πρόβλημα τῶν γονέων ὅταν οὗτοι πρόκειται νὰ ἀποφασίσουν περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν παιδιῶν των—Σκέπτονται, συσκέπτονται καὶ ἐν τέλει ἀποφασίζουν, ἀγόμενοι ἢ ἀπὸ ἀρέσκειαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἀπὸ τὸ κέρδος ἢ ἀπὸ δόξαν μιᾶς θέσεως ἢ προτιμοῦν τὸ σ' ὀκογενειακὸν ἐπάγγελμα καὶ οὕτω δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ ἐπιδόσθω εἰς ἔργα σύμφωνα πρὸς τις ἱκανότητές των καὶ τὸν χαρακτῆρα των διὰ τὴν καλυτέραν ἀπόδοσιν των. Παρίσταται ἐπομένως ἀνάγκη ἐπιμελελημένης ἐρεῦνης καὶ ταύτην ἀναλαμβάνει ἡ νέα ἐπιστήμη τῆς ψυχομετρίας, ἣτις διὰ τῶν μεθόδων της ἀνακαλύπτει τὰς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητας ἐνὸς ἀτόμου.

Διὰ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ τούτου προσανατολισμοῦ ὁ ἐργαζόμενος ἀποκτὰ τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο δι' ὃ ἔχει τὰς εἰδικὰς πρὸς τοῦτο ἱκανότητας πρὸς ἀπόδοσιν ποιοτικὴν καὶ ποσοτικὴν. Καὶ μπορεῖ ὁ ἐργαζόμενος νὰ ἔχῃ ἱκανότητας καὶ δι' ἄλλα ἐπάγματα, πλὴν διὰ τῆς ψυχοτεχνικῆς καθορίζεται τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐπιτυγχάνει πλήρως.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς ἦτο ἀγνωστος μέχρι τοῦ 1900 περίπου—ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἤρχισαν αἱ πρῶται μελέται εἰς τὴν ἡμερικὴν καὶ εἰς τὴν τότε Γερμανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ 1915 ἤρχισαν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμογῆς τούτου καὶ ἴδια ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἀεροπόρων καὶ βραδύτερον τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων. Σὺν τῷ χρόνῳ ἰδρῦθησαν καὶ ἐργαστήρια τῆς ψυχοτεχνικῆς, ἀπὸ τοῦ 1930 δὲ οὗτος ἔλαβεν περισσότεραν ἑκτασίαν διὰ τῆς ἰδρύσεως πολλῶν ἰδρυμάτων εἰς παλλὰς χώρας μετὰ ποικίλων μηχανημάτων τῆς ψυχοτεχνικῆς.

Παρ' ἡμῖν ἡ πώτῃ προσπείρα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ προσανατολισμοῦ ἔλαβεν χώραν ἀπὸ τοῦ 1914, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ἐπακολουθήσαντος τῷ πρῶτον παγκοσμίου πολέμου ἐγκατατελείφθη αὕτη. Βο δύτερον κατὰ τὸ 1939 διὰ νόμου προτάσει τῆς σχολικῆς ὑγεινῆς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἰδρύθησαν κέντρα ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἅτινα ὅμως λόγῳ ἐλλείψεως πόρων διὰ τὴν ὁργάνωσιν καὶ λειτουργίαν των δὲν ἐλειτουργήσαν. Ἐδόθησαν ὅμως εἰς τὸ σχολιατρικὸν προσωπικὸν κατὰ τὸ ἐπακολοῦθησαν διάστημα τῆς κατοχῆς μαθήματα καὶ ἐγένοντο καὶ αἱ πρῶται ψυχομετρσεῖς μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔληξε καὶ τοῦτο

διὰ τὴν ἑλλειψιν ὁργάνων καὶ ἄλλων χρησίμων.

Ἦδη ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς εἰσὶν ἡ γὰρ ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ὡς μάθημα εἰς τὰς παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας ὡς καὶ εἰς ἄλλας σχολὰς, οὕτως ὥστε καταρτιζόμενοι οὕτως οἱ ἐκπαιδευτικοὶ πρὸ παντὸς καὶ εἰδικευμένοι θὰ ἠδύναντο νὰ προσφέρουν μὴ γίσταιν ἐκδὸς ὕλυσιν εἰς τοὺς νέους διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματός των,

Αἱ μέθοδοι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τὴν ἱκανοτήτων διὰ τὸ ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τῶν νέων ἐνεργοῦνται εἰς τὰ σχολεῖα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαθητικῆς τῶν ζωῆς ὑποβάλλονται δηλαδὴ οὗτοι ὑπὸ τοῦ ψυχολογικοῦ ἐπιστήμονος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ σχολείου εἰς διαφόρους ἐξετάσεις (τέστι) δι' ὧν μετρῶνται ἡ εὐφυΐα καὶ αἱ διάφοροι δεξιότητες καὶ ἱκανότητες τῶν ἐξεταζομένων. Ὁ ἐκπαιδευτικὸς παρέχει πληροφориᾶς περὶ τῆς νοητικῆς ἱκανότητος τοῦ ἡθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθητοῦ, ἐὰν πρὸ παντὸς εἶναι προσεκτικὸς, ποίας ἀντιλήψεως τυγχάνει ἐὰν ἐνθυμῆται καὶ πῶς συμπεριφέρεται.

Ὁ δὲ ἱατρὸς ἀποφαίνεται κατόπιν λεπτομεροῦς ἐξετάσεως περὶ τῆς σωματικῆς ἀνεπαρκείας ἢ μὴ, τῶν φυσιολογικῶν ἐλλείψεων τοῦ ἐξεταζομένου καὶ περὶ τῆς τυχόν προδιαθέσεως, ἣν ἔχει οὗτος εἰς διαφόρους ἀσθενείας.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ κοινωδυνόμενος, ἐνῶν ἔχει τὰς ἀπαιτούμενας ἱκανότητας διὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατὰ τὴν πρὸς ἐργασίαν προσηγορίαν, δὲν ἀνταποκρίνεται ἀπὸ τῆς λευκῆς τῆς ὑγιεινῆς του καταστάσεως πρὸς οὗτο ἢ δὲν προσαρμόζεται ὁ χαρακτήρ, ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ταύτην κατεύθυνσιν καὶ προσανατολίζεται εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, δι' ὃ συγκεντρώνει δευτερευόντως τὰς περισσοτέρας ἱκανότητας.

Βάσει τῶν ὡς ἄνω διαπιστωμένων στοιχείων διὰ τῆς συσχετίσεως τῶν ἀτομικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἐξεταζομένου, μετὰ τὰς δυναμικὰς ἀπαιτήσεις ἐκάστου ἐπαγγέλματος, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸν ψυχομετρικὴν τυγχάνουν γνωσταί, καθορίζεται μὲ ἀκριβείαν τὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ δέον νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ ἐξεταστέος.

Ἐν συμπεράσματι ἀποδεικνύεται πόσον ἔχει ἀξίαν διὰ κάθε Κράτος ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς, διότι συντελεῖ οὗτος ὅχι μόνον εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς ἐργασίας, ἐξ ἧς πηγάζει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θεράπείαν τοῦ κακοῦ τῆς ἀνεργίας, ἥτις τόσον παρατηρεῖται κατὰ τοὺς μεταπολεμικοὺς αὐτοὺς χρόνους ἰδίᾳ εἰς τὴν χώραν μας.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἱερομόναχος ἐξ Ἀγίου Ὄρους διαμένων εἰς Βαρυμπόμπην (Ἄξιον Ἑστίον) ἀναλαμβάνει ἀγιογραφίας κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀγίου Ὄρους εἰς τιμὰς λογικὰς.

Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πανηγυρίζει, ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Τριάδος Τρίμη, παρὰ τὸν Βοτανικόν.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ κατακλυκτικὸς ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην λαμπρὰ λειτουργία.

Καλοῦνται οἱ φιλέοργοι, ὅπως προσέλθωσι.

Τὴν Δευτέραν ἐπίσης τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πανηγυρίζει καὶ ὁ ἐν Μάλλᾳ Ἀττικῆς πλησίον τοῦ χωρίου Σταμάτας Ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων πανηγυρίζει, ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Βύρωνος (ὁδὸς Μαγνησίας 21, τρίτη στάσις Ἀγ. Σοφίας) Ἱερός Ναὸς Ἀγίων Πάντων.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἐσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θ. Λειτουργία, τῇ συμμετοχῇ καλλιφώνων Ἱεροψαλτῶν καὶ Ἱεροδιακόνου. Ἐπίσης θὰ γίνῃ Θ. κήρυγμα, παρὰ Ἱεροκήρυκος—Καθηγητοῦ.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ φιλέοργοι καὶ εὐλαβεῖς ἀδελφοὶ ὅπως τιμῶσι τὰς πανηγύρεις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ὅτι ἔζηλα ὃς εἶναι ὁ ἐπαγγελμένος Μεσσίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας περιγράφει τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν ὁποίων ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα λέγων «Λύτῃς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἐμυλκίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, τῷ μῶλωπι ἡμεῖς ἰάθημεν» (Ἠσ. γλ'. 5). «Ἄδς πρόβατον ἐπὶ σφαγῇν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄρωνος, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον». (Ἠσ. γλ'. 7-8). Ὁ προφήτης Δανιὴλ ὀρίξει ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ πάθους τοῦ Μεσσία λέγων. «Καὶ δυναμώσῃς διαθήκην πολλοῖς ἐβδόμας μία καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἐβδόμαδος ὀρυθήσεται μου θυσία καὶ σπονδὴ (Δανιὴλ Θ'. 27.) πράγματι δὲ κατὰ τὸ 33 1/2 ἔτος, ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρὶστὸς ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ προσφέρονται θυσίαι καὶ σπονδαί· διότι ὅλαι αὗται ἦσαν τύπος τῆς μεγάλης θυσίας, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐτέλεσεν ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ προφήτης Δαβὶδ ψάλλει «ἔδωκαν εἰς τὸ βρομά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος (ψαλμ. ξη'. 22) ἀλλὰ καὶ τὰ Ἱερὰ Ἐπαγγέλματα διηγοῦνται ὅτι, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ εἶπε διψῶ, εἰς τῶν στρατιωτῶν πλησας σπόγγον ὄξους μεμιγμένον μετὰ χολῆς καὶ περιθεὶς καλάμῳ ἐπότισεν αὐτόν. (Ἰωαν. ιθ'. 29). Ὁ αὐτὸς προφήτης Δαβὶδ προλέγει τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν λέγων «οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς Ἄδου οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιον σου ἰδεῖν διαφθοράν» (ψαλ. ιε'. 10).

Ἐὰν τώρα μελετήσωμεν τὰς ἱστορίας ὅλων τῶν Ἑθνῶν, δὲν θέλομεν εἶρη κανὲν πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναφέρονται ὅλαι αὗται αἱ προφητεῖαι, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον συγκεντρώνονται καὶ ἐκπληρώνονται ὅλαι αἱ προφητεῖαι εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρὶστὸς, ὁ Λόγος ἡ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας σαρκωθείς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδό-
ξων Χριστιανῶν
(Παλαιοημερολογιτῶν) Κάνιγγος 32

Ἀρμοδίως ἀνακοινοῦται, ὅτι ὁ φερόμενος
ὡς παλαιοημερολογίτης Ἀρχιμανδρίτης Χρυ-
σόστομος ἢ Χρῆστος Παπαγιαννάκης δὲν ἀνή-
κει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν τῶν Γ. Ο.
Χ., ὡς ἐσφαλμένως ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας
ἢ ὁ ἴδιος διατείνεται.

Διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Εἰς ἓνα περιβάλλον ἀξιοπρεπείας καὶ σβασμοῦ ἐ-
πραγματοποιήθη εἰς τὰ γραφεῖα ἡ Γενικὴ Συνέλευσις
τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων
Πατέρων τὸ ἀπόγευμα. Ἐν ἀρχῇ ὁμιλήσας ὁ πρόεδρος
κ. Γεώργ. Κόττης, δότις συνέστησεν ἀξιοπρεπείαν
καὶ ψυχραιμίαν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν συζητήσεων.
Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Σταθρος Καραμή-
τος ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσὶν πεπραγμένων, ἣτις ἐπικυ-
ρώθη ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Ἐπὶ τοῦ ἀνεγνώσθη
ἡ ἐκθεσις τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπὸ τοῦς
προσέλθοντες ὁμιλήσαν οἱ κ. κ. Χασιώτης Δημήτριος,
Ρήγος Ζαφειρίου, Κων)νος Θεοφάνους κ.λ.π. Μετὰ
ταῦτα προσητήθη τὸ Α. Συμβούλιον καὶ ὁρίσθησαν ἀρ-
χαίρεσις διὰ τῇ 23ῃ Ἰαννου. Οἱ ἐπιθυμούντες τὰ
ἐκδόσεις ὑπεψηφίσθησαν πρὸς τὰ ὑποβállουσιν αἰτη-
σιν εἰς τὸ Συμβούλιον, ἐδρισμένον εἰς τὰ γραφεῖα
ἐκάστην Πέμπτην.

Ἡ ἐτήλη τοῦ Πριβίλου

Ἐγὼ Γραφὴ καὶ ποιητὴς πνεύ-
ματος Σθενάρη Πίπρις τῆς πλάνης τοῦ Θεοῦ
Λατρεῖ καὶ ἄλλων χριστιανῶν καὶ προεσταντι-
κῶν πλανῶν ὑπὸ τοῦ ἐρεολογιστάτου Διακόνου κ. Ἐ-
πιφανίου Θεοδωροπούλου. Ἰκανὸν ὄπλον κατὰ τῶν ἐ-
χθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ταμεῖον τῆς Καὶ τῆς Διαθήκης.
Συστηματικὴ εὐρετηρίασις ὅλων τῶν λέξεων τῆς Κα-
τῆς Διαθήκης διευκολύνουσα τὴν ἀνέυρεσιν χωρίων
καὶ περικοπῶν. Ἀπεραίτητος βοηθὸς πιστὸς μελετῇ
τοῦ τῆς Κατῆς Διαθήκης.

Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτι-
μίων καὶ τοῦ χαραντήρος αὐτῶν.
Σύντομος, ἀλλ' ἐμπεριστατωμένη τομολογικὴ ἐ-
ρευνα ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος Μητροπολίτου Πρ. Νου-
ροπολίου Γεωργίου.

Ἀπανα τὰ Ἐκκλησιαστικὰ καὶ Θεολογικὰ τῆς
Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας βιβλία, ὡς καὶ διδασκικά
διηγήματα διαδίδονται παρὰ τῆς Πηγῆς Ὁρθ.δόξου Βι-
βλίου (Κάνιγγος 32).

Ἐπίσης ὑπάρχοντες ἀπανα αἱ σειραὶ τῶν συναξαρι-
στῶν ὅλων τοῦ ἔτους, ὡς ἐπίσης τοῦ Τριωδίου καὶ Πεν-
τηκοσταρίου πρὸς 65 ἀρχ. ἑκάστος

Πανηγύρεις Ἱερῶν Ναῶν καὶ Παραρ- τημάτων

Μὲ κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν ἐτελέσθη ἡ Πανήγυ-
ρις τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὰ Σπάτα Ἀττικῆς. Ὁ Ἱερός
Ναός, ἀνετὰ εὐρύχωρος, ἦτο πλήρης πιστῶν. Κατὰ
τὴν λειτουργίαν προσήλθε ὁ ἐξαίρετος Δήμαρχος τῆς
Κωμοπόλεως κ. Μπέκας, υἱὸς τοῦ παλαιόμοχου ἀγωνι-
σταῦ κ. Ἰωάννου Μπέκα, Ἀντιπροέσωπος τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁμιλήσας διὰ τὴν ἐορτήν.

— Δὲν ὑστερήσαν εἰς μεγαλοπρέπειαν ὁ ἐορτα-
σμός τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τὸ ἐλευκτόν παρόρη-
μα τοῦ χωρίου Παιονίας Ἀττικῆς. Ὁ Ναός ἦτο ἀσφυ-
κτικῶς πλήρης. Προσῆλθον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν
ἄλλων πλησίον χωρίων τῆς Ἀττικῆς. Κατὰ τὴν θείαν
λειτουργίαν ὁμιλήσας διὰ τὸ ἔργον τῶν Πατέρων ἀντι-
πρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὸν ὥραν
καὶ σμυρὸν ἐορτασμένων προσῆλθον ὁ πρεσβύτερος τῆς Π.
Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γεώργ. Κόττης καὶ οἱ ἐξ Ἀμερικῆς ὁμο-
γενεῖς μας κ. καὶ κ. Ἰσμ. Νικολαΐδου. Εἶναι ἀξιόπαι-
τος ἡ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ ἐφημέριος διὰ τὴν ἀρίστην ὑπηρεσίαν
τῆς πανηγύρεως.

Εὐχάριστοι Διαπιστώσεις

Σημαίνουσαι κινήσεις καὶ σοβαρὰ περιοδικὰ, ὅπως οἱ
«Τρεῖς Ἱεράρχαι». «Σπίθα» καὶ ἄλλα ὑπογραμμίζουν μὲ
ιδιαιτέραν προσοχὴν τὴν τάσιν τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς καὶ
νομοίας καὶ τὴν δαμῆραι αὐξανόμενην πλαθαρότητα
τῶν ἀρμοδίων. Εὐχαριστοῦμεθα δὲ τὴν διαπίστωσιν
αὐτὴν καὶ ἐλπίζομεν τὰ δόξα τὴν εὐκαταὶαν ἀφορμὴν δι'
ἓνα πανορθόδοξον συναγεμνόν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν
θανασμάτων τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ. Οἱ
καιροὶ οὐ μετῴσι.

Οἱ εἰς Ῥωσίαν Μητροπολίταις

Ὡς ἀνέγραψε ὁ ἡμερήσιος τύπος οἱ ἐπίσκοποι Θεο-
νίκης καὶ Ἀττικῆς ἀντιπροσωπεύουν τὴν Ἐκκλησίαν
τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Μόσχας. Τὸ γεγονός
εἶναι βεβαίως σημαντικόν, διότι εἶναι μία τάσις πρὸς ἐπι-
κοινωνίαν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἶναι
δμως καὶ περίεργον, διότι οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι ἀντι-
προσωπεύουν Ἐκκλησίαν, ἣτις καὶ διάφορον τάξιν ἀκο-
λουθεῖ καὶ τοὺς διαφανοῦντας μὲ αὐτὴν διώκει. Πῶς
συμβιβάζουν αὐτὰ εἰς τὴν συνείδησιν των;

Η

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀναγγέλλει εὐχαρίστως δι' ἐκδίδει
ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑΣ
(εἰς πρώτην ἔκδοσιν)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Κων)πόλως
Μαχητῆς Ὁρθοδοξίας (1580—1601)

Προεισπράττονται συνδρομαὶ

Ἄς μὴ χάσῃ κανεῖς τὴν εὐκαιρίαν

Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου : Κάνιγγος 32

Ἀθῆναι